Спокойно небо голубое.
Никитин

Блакитне небо, мов дугасте море,
Безоднею самітною стоїть.
Під сонцем степ, козацьке Дике поле,
Огнем переливається-жахтить.

Гарячий вітер хилить-нахиляє
Траву хвилясту стиха до землі,
І в прозирній золоченій імлі
Даль степова мов тоне-поринає.

Понад травою стиха жар німий,
Переливаючись, пливе високо!
Розтоплюється воздух осяйний,
Тіснить у грудях дух і сліпить око.

Дивлюсь кругом: не фарбами, огнями
Картина світоіскрява горить;
Над нею любо попід небесами
Музика, мов срібло тонке, дзвенить.

То жайворонок, лірник одинокий,
Зайняв одрадну серцю вишину
І звеселяє світ шумно-широкий,
Співаючи про волю та весну.

Німує степ: йому ні на що воля.
Се немовлятко сонне в сповитку:
Судилась велетню дрімлива доля
На довгому байдужньому віку.

Закутавсь у свої зелені шати;
Пахущі мовчки нюхає квітки;
Над ним по вітру носяться крилаті
Метелики, мов марево, легкі.